

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΑΡΜΟΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ. Έν Ἀθήναις φρ. 15. — Έν δὲ ταῖς ἑπαρχ. φρ. 16. — Έν τῷ ἔξωτ. φρ. 25.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

— ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ΟΔΟΣ ΜΟΥΣΩΝ, Ἀριθ. 4, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν Πλατεῖαν Συντάγματος. —

ΟΙ ΑΔΙΑΦΟΡΟΙ.

Εὐρέθη τὸ φάρμακον τῆς εὐλογίας, τοῦ ἀνθρακος, τῆς φυλλοξήρας, καὶ μόνον τοῦ ἰδικοῦ μας νοσήματος δὲν εὐρέθη ἀκόμη τὸ φάρμακον· τοῦ ἰδικοῦ μας νοσήματος, τὸ ὁποῖον ἀπειλεῖ νὰ σαπίσῃ τὸ σῶμα καὶ μεταβάλλῃ εἰς ἔμπυον τὸ αἷμα τῆς κοινωνίας καὶ τῆς διοικήσεώς μας, τὸ ὁποῖον ἀπειλεῖ νὰ διαθρῶσῃ τὰ κόκκαλα τοῦ ἔθνους μας καὶ σαβανώσῃ τὸ μέλλον του καὶ ἀνοιξῇ τὸν λάκκον του.

Καὶ δὲν ἀπαιτοῦνται μεγάλα συμπτωματολογικαὶ γνώσεις ὅπως ὀρίσῃ τις τὴν φύσιν τοῦ νοσήματος τούτου· τὸ εἰξεύρομεν ὅλοι διότι ὑποπίπτει καὶ εἰς τὴν χονδροειδεστέραν παρατήρησιν· ἔρπει ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ὡς ψώρα ἐν ᾧ ἕμα ὑποβόσκει εἰς τὸ βάθος ὡς φθίσις· δὲν ἔρχομεν ἀνάγκην τοῦ ἐρευνητικοῦ μικροσκοπίου τοῦ Koch· ὅλοι εἰξεύρομεν τὴν νόσον νοσολογίαν ὅση ἀπαιτεῖται διὰ νὰ γνωρίζωμεν τὸ ὄνομά του, καὶ εἰξεύρομεν ὅτι τὸ νόσημά μας ὀνομάζεται ἀδιαφορία· καὶ ὅμως δὲν τὸ θεραπεύομεν, διότι εἶνε σύμπτωμα τῆς ἀσθενείας μας νὰ φοβώμεθα τὰ ἰατρικὰ ὡς οἱ πάσχοντες ἐξ ὑδροφοβίας τὸ ὕδωρ.

Καὶ ἐν τῇ λοιπῇ μὲν Ἑλλάδι, ἀλλὰ πρὸ πάντων ἐν Ἀθήναις, ὕσαι κεφαλαὶ τόσοι καὶ ἀδιάφοροι· ὡς νὰ μᾶς ἐτάγισαν λωτὸν ἐλησμονήσαμεν τὸν ἑαυτὸν μας· μίαν μόνην ἀπαισίαν ἐπωδὴν ψαλμωδοῦμεν: *Τί μὲ μέλει, ἐγὼ θὰ διορθώσω τὸ ρωμαῖκο;* καὶ οὔτε περὶ τῶν προσώπων μᾶς μέλει πλέον οὔτε περὶ τῶν πραγμάτων· ἀπωλέσαμεν σχεδὸν τὴν δύναμιν τοῦ ἔκτιμᾶν τὸ καλὸν καὶ τὸ κακὸν ὡς κατηρειπωμένον ἐξ ἀκολάστου νεότητος σῶμα γεροντίου ἀπόλλυσι τὴν γεῦσιν· βλέποντες περὶ ἡμᾶς διὰ τῶν χρωματιστῶν ὑέλων τῆς ἀκηδείας ἀποδίδομεν εἰς πάντα τὸ χρῶμα τῶν διόπτρων μας· ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ κακία ὁμοιάζουσι δι' ἡμᾶς τὰ δίδυμα ἐκεῖνα νήπια τῶν ὁποίων οἱ γονεῖς συνέχρουν τὰ ὀνόματα· διὰ τοῦτο κοσμοῦμεν μὲ ἀνηθὴ πορτοκαλλεῖς τὰ στήθη τὰ ὁποῖα ἐστράγγισαν τὰ ὄργια· διὰ τοῦτο διασκελίζομεν μεθ' ὑπερηφανείας τὴν φλοιδᾶν

τοῦ μεγαλοπρεποῦς μεγάρου τῆς διασήμευ Μεσσαλίνας τῆς ἐχούσης περισσοτέρους ἐραστὰς παρὰ ὀδόντας· τοῦ μεγάρου τὸ ὁποῖον ὡς ἡ νῆσος Δῆλος, ἀνέθορεν ἀπὸ τινος βυθοῦ· διὰ τοῦτο θλίβομεν φιλοφρονέστατα τὴν χεῖρα τοῦ τοκογλύφου τὴν ὁποῖαν καὶ εἰς τοὺς σκύλους ἂν τὴν ἐροίπταμεν, δὲν θὰ τὴν ἐροκάνιζον, μὴ δυνάμενοι νὰ ὑποφέρωσι τὸ μόλυσμά της· διὰ τοῦτο νομίζομεν ὅτι τὸ στίγμα γράφεται με κιμωλίαν ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ ὅτι διὰ νὰ ἐξάλειφθῇ διὰ παντὸς ἀρκεῖ ἐν βρεγμένον σφογγάρι· διὰ τοῦτο διὰ νὰ κατορθώσῃ τις νὰ εἰσεέλθῃ εἰς τὰς πλείστας αἰθούσας πρέπει προηγουμένως ν' ἀφήσῃ ἔξω τῆς θύρας τὴν τιμὴν του ὡς ὁ Ὀθωμανὸς τὰ ὑποδήματα του ὅταν εἰσέρχεται εἰς τὸ τζαμίον του· διὰ τοῦτο καὶ ὁ δημόσιος ὑπαλληλος διὰ ν' ἀναβῇ ζητεῖ νὰ τοῦ χάρουν, ὅπως καὶ ὅπως, ῥάχιν διότι εἶναι πολὺ εὐκολώτερον τοῦτο παρὰ ἂν ἔστηνε τὴν ἀξίαν του ὡς κλίμακα.

Αὐτὰ αἱ σκέψεις μοὶ ἐπανῆλθον προχθὲς ἐν ᾧ ἀνεγίνωσκον τοὺς «Ἀδιαφόρους» τὸ δρᾶμα τοῦ ἰσπανοῦ Ἑρρίκου Γασπάρ κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Ι. Καμπουρόγλου· ὁ συνταγματάρχης Εὐπράτης ἀποπέμπει ἀπὸ τοῦ οἴκου τῆς ἀδελφῆς του ἐν πληθούσῃ ἐσπερίδι ὅλην τὴν ἀγέλην τῶν ἀχρείων, ἀρσενικῶν καὶ θηλυκῶν· διότι θέλει νὰ ἐκβάλλῃ, λέγει τὰς σεσηπυίας ὀπώρας πρὶν ἢ σῆψις προσβάλλῃ καὶ τὰς καλὰς, καὶ διότι δὲν ἐννοεῖ νὰ εἰσελθῇ κανεὶς εἰς τὴν οἰκίαν ἐκεῖνην χωρὶς νὰ τοῦ παρουσιάσῃ πρότερον τὸ διαβατήριόν του ἐπιθεωρημένον ἀπὸ τὴν κοινὴν γνώμην. Καὶ ὅταν μὲνη μόνος μετὰ τῆς ἀδελφῆς του καὶ τοῦ Δομῶν, τοῦ δυστυχοῦς μὲν συζύγου ἀλλὰ τιμίου καὶ γενναῖοφρονος ἀνδρός, ἀναφωνεῖ τὸ θαρραλέον αὐτὸ πρόσταγμα: *Ἴδου ἡ φάλαγξ μου σχηματίζεται· θαρρεῖτε φαλαγγίται μου. Ἐκκαθαρίσωμεν τὴν ὁδόν. Θὰ πορευθῶμεν ὅπου ἡ τιμὴ μᾶς καλεῖ.*

ὦ! πότε θὰ ἐμφανισθῇ κ' ἐδῶ ὁ Εὐπράτης, ὁ ἔχων τὸ θάρρος νὰ ὀνομάξῃ τὰ πράγματα μετὰ τὰ ὀνόματά των· ὁ ἔχων τὴν τόλμην ν' ἀποσπᾷ ἀπὸ τοῦ στήθους καὶ ρίπτῃ εἰς τὴν ἀπόπατον τὸ παράσημον τοῦ ἀτίμου, ὁ ἔχων τὴν γενναιότητα νὰ δοκιμάξῃ εἰς λυδίαν λίθον τὸν χρυσὸν τοῦ πλουσίου μήπως εἶνε ζυμωμένος μετὰ τὸ αἰσχρὸν καὶ νὰ

ταξινόμη την κοινωνίαν, και θέτη τὰ πρόβατα εἰς τὴν μάνδραν των και τοὺς τράγους εἰς τὴν ἰδικήν των.

Πότε περιάγων τὸ ἀμειλίτως ἐταστικὸν βλέμμα του εἰς τὴν αἰθουσάν του θὰ εἴπῃ δεικνύων μὲ τὴν χεῖρά του τὴν θύραν:

Πρὸς τὸν ὁμογενή.— Ἐξω, κύριε, τί θέλεις ἐδῶ; οἱ τίμοι ἄνθρωποι δὲν προφυλάττονται πολὺ τὰ θυλάκιά μας, και φοβούμεθα τοὺς συνεσπαμένους δακτύλους σου!

Πρὸς τὴν μοιχαλίδα.— Ἐξω, κυρία, σὺ ἡ περιφέρουσα τοὺς γλουτούς σου ἀπὸ κλίνης εἰς κλίνην, τί ζητεῖς ἐδῶ; ἐδῶ δὲν θὰ εὕρῃς πελάτας· οἱ σεβόμενοι τὴν ἰδικήν των τιμὴν σέβονται και τὴν τῶν ἄλλων!

Πρὸς τὸν προαγωγὸν σύζυγον.— Ἐξω, κύριε, τί θέλεις ἐδῶ; πῆγαινε νὰ κάμῃς εἰσπράξεις· πῆγαινε νὰ θερσίῃς ὅ,τι ἐσπειραν οἱ ἄλλοι!

Πρὸς τὸν συνήθη βουλευτήν.— Ἐξω κύριε, ἐδῶ ἔρχονται ὅσοι ἔχουν τὴν πατρίδα εἰς τὴν καρδίαν των και ὄχι εἰς τὴν τσέπην των.

Πρὸς τὸν ἐστιγματισμένον ὑπουργόν.— Ἐξω, κύριε, φορτώσου τὸ ὑπουργεῖόν σου εἰς τὴν ῥάχιν σου και περιπάτει· μήπως σοὺ εἶπαν ὅτι αἱ καθέκλαι μου εἶνε ἐδῶ· λια κκαουρηιοδικείου;

Πρὸς τὸν συνήθη δημοσιογράφον.— Ἐξω, κύριε, σὺ ὁ λείων τὸ πέλμα τοῦ πάτρωνός ὅπου δήποτε και ἂν πατήσῃ, σὺ ὁ ἐντὸς τοῦ φύλλου σου πωλῶν καθ' ἑκάστην, ὡς σαρκέλλαν τὴν συνειδησίην σου, τί θέλεις ἐδῶ;

Καὶ οἱ Ἀδιάφοροι θ' ἀνοίξουν ἐξ ἐκπλήξεως τὰ θυμάτα βλέποντες τὰ ψευδῆ εἰδῶλα κρημιζόμενα ἀπὸ τὰ ὑπόβασθρά των, βλέποντες τοὺς ἐντίμους αὐτοὺς ἀτίμους ἔρριμμένους ἐξω τῆς θύρας ὡς σκρίδια ἀναμένοντα τὸ κάθρον, και θ' ἀρχίσουν νὰ φοβοῦνται νὰ μὴ πᾶθουν τὰ ἴδια και αὐτοί, διότι και εἰς αὐτοὺς θὰ εἴπῃ τὸ τολμῆρὸν στόμα: ὅσοι ἀποκρύπτουν τὸ ἔγκλημα τὸ ὁποῖον

γνωρίζουν διαπραττόμενον γίνονται συνένοχοι τοῦ ἐγκλήματιου.

Ὡ, πῶς θὰ ἐσώζετο ὁ δυστυχῆς αὐτὸς τόπος, ἂν ἀντὶ ἐνός Εὐπράτου συνεπήγνοντο πολλοί, και ἐσφιγγον θερμῶς τὰς χεῖράς των, και ἐσχημάτιζον τὴν φάλαγγά των, και ὕψουν τὴν σημαίαν των, και ἐρρήγνυον τὴν ἡχηρὰν ταύτην φωνήν: Ἐμπρὸς φαλαγγίται! ἔμπρὸς ὅπου τὸ καθήκον μᾶς καλεῖ!

Ἀπόμαχος.

ΦΡΟΥ - ΦΡΟΥ

Ὁ Γκιτώ, ὁ δολοφόνος τοῦ Γκάρφιλδ ἀπηγωνίσθη ἀφ' οὐ ἐπώλησεν ἐκ τῆς φυλακῆς του χιλιάδας φωτογραφίῶν του και αὐτογράφων του. Τώρα μανθάνομεν ὅτι και ὁ Ἀράβη πασσαῆς ἐρωτογραφήθη εἰς 100,000 ἀντιτύπων, και ὅτι ὅλα ἐγένοντο ἀνάγκαστα ἀνὰ τὴν Αἴγυπτον. Μή ἀρά γε ἡ φωτογραφία εἶνε ἐμβληματικὴ ἀπεικόνισις τῆς ἀπαγχονίσσεως, προσημαίνουσα ὅτι ὅπως τὸ ἀντίτυπον θὰ κρεμασθῇ εἰς τὸν τοῖχον, οὕτω, θὰ κρεμασθῇ και τὸ πρωτότυπον εἰς τὴν ἀγχώνην;

Και εἰξεύρετε τί ἀνεκάλυψεν περὶ τοῦ Ἀράβη ἡ πειρασινὴ ἔφημερις *Roletaires*; Ὅτι δὲν ἐγεννήθη εἰς τὴν χώραν τῶν Φαρκῶ και τῶν κροκοδείλων· ἀλλ' εἰς τὴν ποιητικὴν πατρίδα τῶν φλογερῶν ἐρώτων και τῶν ὑπὸ τὰ παράθυρα πικνουχίων κιθαρῶν, τῶν σχιστῶν ὀφθαλμῶν και τῶν ἐγχειριδίων, τῆς *veniletta* και τῶν ταχυρομαχιῶν, τῶν ἀλγκουζιλ και τοῦ *Torcoumechda*. Ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἀλικάντην ὅπου ἀκόμη ζῇ ὁ ἐβδωμηκονταεπταετής πατήρ του ὀνομαζόμενος *Φραγκίσκος*; και ἡ μήτηρ του *Δολορέζ*.

ΕΠΙΦΥΛΙΣ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ

Ο ΑΝΔΡΑΣ ΜΟΥ ΞΥΡΙΖΕΤΑΙ

(Ἐκ τοῦ ἡμερολογίου γυναικὸς νεοῦμρου)

Ἀποφῆ ἐφαγον μόνῃ ὁ Λεωνίδας μου εἶνε προσκεκλημένος εἰς ἕν συμποσίον· εἰς ποῖον νὰ ἐκμυστηρευθῶ ὅτι ὅταν εὐρέθην μόνῃ μου, ἔχουσα ἐνώπιόν μου τὸ φαγητὸν τὸ ὁποῖον τοῦ ἀρέσει τόσον πολὺ, και τὸ μεγάλο μαχαίρι τὸ ὁποῖον εἶνε συνήθως πλησίον τοῦ πινακίου του, ἤρχισα νὰ κλαίω ὡσάν μωρόν; Εἰς ποῖον νὰ ἐκμυστηρευθῶ ὅτι ἐπιον μὲ τὸ ποτήρι του διὰ νὰ παρηγορηθῶ ὀλίγον;

Εἰς ὁποῖον και ἂν τὸ διηγούμην θὰ μ' ἐπερίπαιξε και αὐτὸς ἀκόμη ὁ Παπα-Κωνσταντῆς, ὁ πνευματικὸς μου, ὁ ὁποῖος εἰξεύρει και παρηγορεῖ τόσον ἀμίμητα, θὰ μοῦ ἔλεγε:

— Ἀρησέ τ' αὐτὰ, ἀρησέ τα.

Ἐν ὧ σὺ, ἀγαπητόν μου ἡμερολόγιον, ἀκούεις πάντοτε και ποτὲ δὲν ἀντιλέγεις· ἂν μοῦ διαφεύγῃ ἕν δάκρυ, τὸ πίνεις ἐπιχαρίτως και διαφυλάττεις τὸ ἔγχος του, ὡς νὰ εἶχες καρδίαν και ἠσθάνεσο τί ἐσήμαινε ἐκεῖνο τὸ δάκρυ. Διὰ τοῦτο κ' ἐγὼ σ' ἀγαπῶ.

Και ἐπειδὴ τότε εἰμεθα οἱ δύο μόνοι μας ἄς συνομιλήσωμεν. Μήπως δυσκρετέτεται διότι γράφω μὲ μολυβδοκόνδυλον; Εἶμιαι, τόσο καλὰ ἐδῶ εἰς τὸ μεγάλο μου κρεβάτι, και δὲν θέλω νὰ σηκωθῶ, οὔτε θέλω πάλιν νὰ κηλιδῶσω τὰ λευκά του προσκέφαλα. Ἡ φλόξ τῶν κηρίων ἀναπάλει· ἡ ὁδὸς εἶνε σιωπηλὴ ἄς λησμονήσωμεν ὅτι ὁ Λεωνίδας θὰ ἐπιστρέψῃ τὰ μεσάνυκτα, και ἄς ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ παρελθόν.

Δὲν εἰμπορῶ ν' ἀναπολήσω τοὺς πρώτους μῆνας τοῦ ἀγαπητοῦ τούτου παρελθόντος χωρὶς νὰ γελάσω και συγχρόνως νὰ κλαύσω.

Τί κουτοὶ ποῦ εἰμεθα! — Τί ὠραία ποῦ ἦτο!

Ἐπάρχει τρόπος τις καθ' ὃν μανθάνουν νὰ κολυμβῶσι, ὅστις δὲν εἶνε ὁ χειρότερος, μοῦ εἶπαν. Ὁ τρόπος οὗτος συνίσταται εἰς τὸ νὰ ρίψῃς εἰς τὸ ὕδωρ τὸν μέλλοντα κολυμβητήν, και νὰ παρακαλέσῃς τὸν Πανάγαθον Θεόν νὰ τὸν σώσῃ. Βεβαιόουν ὅτι μετὰ τὸ πρῶτον τοῦτο μάθημα ὁ μέλλων κολυμβητῆς κατορθοῖ νὰ ἐπιπλήρῃ.

Λοιπὸν, μοῦ φαίνεται ὅτι μᾶς μανθάνουν νὰ εἰμεθα σύζυγοι κατὰ τὴν ἴδιαν μέθοδον.

Ὁ γάμος εἶτε ευτυχία εἶνε εἶτε δυστυχία—τὸ πρῶτον ἐπιδέχεται συζήτησιν—εἶνε πάντοτε θύελλα, εἶνε τι φρικωδῶς βίαιον.

Ἐν διαστήματι μιᾶς ἡμέρας, ἄνευ βαθμιαίας και κατὰ μικρὸν μεταβολῆς, τὰ πάντα παραλλάσσοις και μεταβάλλουσι χροιάν· ὁ κύριος, ὁ πῶς παρουσιάζόμενος ἐνώ-

Ὁ Τόνος Ἀραβῆς ἐγένετο ἀρχηγὸς πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἦτο ναυτικός και διὰ τῆς ἱκανότητός του ἐγένετο πηδαιόγος και ἔπειτα ὑποπλοίαρχος ἐπὶ ἐπικρατίαν παρὰ τὴν Τύνιδα· ἐλθὼν εἰς διένεξιν μὲ τὸν πλοίαρχόν του ἐρράπισεν αὐτὸν και φοβούμενος τὰς συνεπειὰς ἐζήτησεν ἀσυλον παρὰ ληστρικὴ συμμορίαν ἣν ἀπήντησεν ἐκεῖ. Μετὰ δύο ἔτη ἐπλοίαρχε Τυνισίου πλοίου και ἐγένετο μουσουλμάνος. Ἐκτοτε οὐδὲν ἐγνώσθη περὶ αὐτοῦ. Τώρα πλέον ὁ θόρυβος ὃν κάμνει τὸ ὄνομα του ἐφθασεν ἄχρι τῆς Ἀλικάντης, και ὁ δικτάτωρ Ἀραβῆ ἀναγγέλλει ὅτι ζῇ ὁ Τόνος Ἀραβῆ.

Ὅτε ἦτον ἐν Ἰσπανίᾳ ἔτι ἦτον ὠραῖος νέος. Εἶχε τὸ βλέμμα μελαγχολικόν και γλυκὺ, τὴν ῥίνα ὀλίγον παχύειαν, τὴν κόμην μέλαναν και δασεῖαν, τὸ πρόσωπον ὠσειδῆς, και τὸ ἄνω χεῖλος προέχον. Ἡ μορφή του εἶχε ἀλαζονικὴν τὴν ἔκφρασιν. Ὀλίγον ἐγάλα και ἦτο πάντοτε σίνουος. Ταξιδεύσας δὲ εἰς Γαλλίαν πολλάκις, ὁμιλεῖ καλῶς τὴν Γαλλικὴν.

Οὐδ' ἕνα Ἀραβῆ λοιπὸν ἠδυνήθη νὰ παραγάγῃ ἡ γῆ τῶν Φελλάγων· και διὰ νὰ σεισθῶσιν αἱ πυραμίδες τῆς, και διὰ νὰ ἀναστηθῶσιν αἱ μούμιαί τῆς ἦτον ἀνάγκη νὰ κτυπήσῃ ὀργίλιος τὸν πόδα του κατὰ γῆς εἰς Ἰσπανίαν ἐξωμότης.

Ἐκτὸς τῶν παρασημοφορηθέντων ὑπὸ τοῦ κ. Τρικούπη, πρέπει νὰ παρασημοφορηθῶσιν ἀκόμη και οἱ ἐπιστρέφοντες τὰ μεσάνυκτα ἐκ Φαλήρου ἢ Πειραιῶς διὰ τοῦ εἰδηροδρόμου· διότι ἀφ' οὐ κωποθόνουσι και δὲν κολῶσιν εἰς τὸν πᾶν τῶν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἐρμοῦ τελεμάτων, και δὲν πνίγονται εἰς τὰ κύματα τῶν βορβορωδῶν ῥυακίων τῆς, ἀλλὰ σώζουσι τὸν ἑαυτὸν των και τὸν φέρουν μέχρι τῆς θύρας των, δὲν ἀξίζουσι νὰ λάβουν κυριολεκτικώτατα τὸ παράσημον τοῦ Σωτήρος;

Οἱ ὑποστηρίζοντες ὅτι οἱ νεώτεροι Ἕλληνες εἰμεθα ἀληθεῖς ἀπόγονοι τῶν ἀρχαίων ἐλησμώνησαν νὰ ἀναρρώσῃ και τὸ ἐξῆς ἀκατανίκητον ἐπιχείρημα. Ὅτι οἱ ἀπόγονοι ἔχουν τὴν αὐτὴν μανίαν διὰ τὰς ἐπιγραφὰς τὴν ὅποιαν εἶχον και οἱ πρόγονοι· παράδειγμα: τὰ οὐρητήρια, οἱ νεοσύστατοι ἀπόπατοι, και οἱ ξύλινοι τεχνῶν τῶν δωμάτων τῶν λουτήρων.

Ἐὰν ἐρωτήσῃς τοὺς ὁμογενεῖς ποῖον εἶνε τὸ πολυτιμότερον των παράσημον; Θὰ σοὶ ἀπαντήσωσιν: Ὁ παρὰς ἡμῶν.

Αὐτοὶ οἱ ἀρθρογράφοι τῆς Ὠρας εἶνε πολὺ ἀξιολύπητοι ἄνθρωποι. Εἶνε Σίσυφοι κυλιόντες καθημέραν τὴν αὐτὴν πέτρην και ἐκσπενδονίζοντες αὐτὴν κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ Κουμουνοδούρου. Τοὺς φανταζόμεθα ὅταν λαμβάνουν τὸν κάλαμον διὰ νὰ ἐκτελέσουν τὴν βρυτάτην των ἀγγαρίαν: νὰ γράψουν και πάλιν τὸ ἴδιον, τὸ αἰώνιον των θέμα μὲ τὰς ἰδίας, μὲ τὰς αἰωνίας των λέξεις. Λέγουσι ὅτι ὅστις παίζει ἐπὶ πολλὰς ὥρας διαρκῶς τὸ αὐτὸ μουσικὸν τεμάχιον, και ἀκούει τὸ αὐτὸ μέλος στροβιλιζόμενον, στροφοδινούμενον ἀκαταπόστως περὶ τὴν κεφαλὴν του, παραρροεῖ. Δὲν ἀνησυχεῖτε ὀλίγον και διὰ τὴν κεφαλὴν τὸν ἀρθρογράφον τῆς Ὠρας, οἵτινες ἐπὶ πολλὰς, πλείστας Ὠρας μᾶς παίζουν τὸν ἴδιον σκοπὸν;

Τί νὰ γίνεταί ἀρά γε ὁ κατὰ τῆς πολυτελεῖας γυναικεῖος ἐκείνης σύλλογος; Βεβαίως θὰ ἐκκουράζεται κατόπι τὸς ἐργασίας τὴν ὅποιαν ἔκμει· διότι ὅπου στρέψῃ τις εἰς τὰς ὁδοὺς, εἰς τὰς πλατεῖας, εἰς τοὺς περιπάτους, εἰς τὰ θέατρα, εἰς τὸ Φάληρον, δὲν θὰ ἴδῃ πλέον

πιόν σας μὲ λαιμοδέτην, μὲ χειρόκτιον, καλοκτενισμένους και καλοενδεδυμένους, ἐμφανίζεται αἰφνης μὲ τὸν κοιτωνίτην του. Ὅτι ἀπηγορεύετο τότε ἐπιτρέπεται, ὁ νόμος ἤλλαξεν ἔψιν και αὐταί ἔτι αἱ λέξεις λαμβάνουσι σημασίαν ἣν οὐδέποτε εἶχον, κτλ. κτλ.

Δὲν λέγω ὅτι ὅλα ταῦτα εἶνε τρομακτικὰ· ἡ γυνὴ ἣ ὁποία ἔχει ὀλίγον θάρρος ἐν τῇ καρδίᾳ και εὐστροφίαν τινα ἐν τῷ πνεύματι, ὕρισται τὴν σύγκρουσιν και δὲν παθαίνει τίποτε· ἀλλ' ὅπως δήποτε παραζαλιζεται και μένει μὲ ἀνοικτὸν τὸ στόμα ἐν μέσῳ τῶν παραδόξων αὐτῶν καινοφανῶν πραγμάτων.

Δὲν τολμᾷ νὰ ἐγγίσῃ τὴν ἐπὶ αὐτὴν προφαντοῦς καρπούς, μολονότι τὴν προσκαλοῦν νὰ τοὺς γευθῇ. Δὲν τῆς λείπει διόλου ἡ ἐπιθυμία ἢ ἡ ὄρεξις, ἀλλ' ὅλοι αὐτοὶ οἱ ὠραῖοι καρποὶ προσνέχθησαν εἰς αὐτὴν πρὸ τόσον ὀλίγου καιροῦ ὥστε ἔχουσι ἀκόμη τὸ ὀλίγον ξυνὸν θέλητρον τοῦ ἄωρου μήλου και τοῦ ἀπηγορευμένου καρποῦ. Πλησιάζει, ἀλλὰ διστάζει νὰ δαγκάσῃ.

Και ἔπειτα διατὶ νὰ παραπονώμεθα; Τί θὰ ἐνθυμούμεθα, ἂν εἰσπρόσμεθα εἰς τὸν συζυγικὸν βίον ὅπως εἰς ἕνα μῦλον, ἂν δὲν ἀνεπριχάζομεν ὀλίγον κτυπῶντες τὴν θύραν;—Καὶ τῆ ἀληθείας, τόσον ὠραία εἶνε ἡ ἀνάμνησις, ὥστ' ἐνίοτε ἐπιθυμεῖ κανεὶς νὰ ἐνδύσῃ τὸ μέλλον μὲ τὰ ἐνδύματα τοῦ παρελθόντος.

Τὸ ἐνθυμοῦμαι καλὰ, εἶχον παρελθεῖ δύο ἡμέραι ἀπὸ τῆς μεγάλης ἡμέρας. Εἶχον εἰσελθεῖ εἰς τὸ δωμάτιόν

του, και δὲν εἰξεύρω πλέον διατὶ . . . διὰ μόνην τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ νὰ εἰσελθῶ ἴσως. Ὁ Λεωνίδας ὀρθὸς ἐνώπιον τοῦ κρηπέτου του και λίαν ἐλαφρῶς ἐνδεδυμένος, ἐξεύριζετο.

Μὲ συγχωρεῖς, Κατίνα μου, μοῦ εἶπε γελάων, και ἀνύψωσε πρὸς τὸ πρόσωπόν του τὴν βούρτσαν κεκαλυμμένην ὑπὸ λευκοῦ ἀφροῦ. Μοῦ ἐπιτρέπεις νὰ ἐξακολουθήσω; Θέλεις τίποτε;

— Ἡρόμην νὰ ἰδῶ, τουναντίον, μήπως χρειάζεσαι τίποτε. Καὶ λίαν ἀμηχανοῦσα, διότι ἐποδοῦμην μήπως ἐφάνην ἀδίακρος και δὲν ἤμην και βεβαία ὅτι ἐπετρέπτο εἰς τὴν σύζυγον νὰ ἐμβαιήῃ ἔτσι εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ συζύγου τῆς, προσέθηκα ἀφελῶς:

— Τὰ πουκάμισά σου ἔχουν κουμβιά;

— Ὡ! γιὰ δὲς ἐκεῖ νοικοκυρούλα ποῦ πῆρα! Μὴν ἀνησυχῆς διὰ τόσο μικρὰ πράγματα γυναικούλα μου, θὰ εἶπῶ τῆς ὑπηρετήριας νὰ προσέχῃ τὰ κουμβιά μου.

Ἐμμενον τεταραγμένη. Ἐκεῖνος ἐξηκολούθει νὰ κάμῃ ἀφρόν μὲ τὴν βούρτσα του. Ἦθελα ν' ἀναχωρήσω, ἀλλ' ἠσθάνομην τόσον πρωτοφανῆς ἐνδιαφέρον διὰ τὴν νεάν, δι' ἐμὲ, ταύτην στάσιν τοῦ συζύγου μου ὥστε δὲν εἶχον τὴν δύναμιν νὰ τὸν ἀφήσω. Εἶχε γυμνὸν τὸν λαιμόν, λαιμὸν εὐρύν, στερρὸν, ἀλλὰ λευκώτατον, ὅστις μετέβαλλε σχῆμα εἰς πᾶσαν κίνησιν. Ὁ λαιμὸς αὐτὸς θὰ ἦτο φρικτὸς ἂν τὸν εἶχε μια γυναῖκα, και ἐν τούτοις δὲν μοῦ ἐφάνη ἀσχημος. Ἀλλὰ δὲν μ' ἐνέπνεε πάλιν θαυμασμόν,

τὰς κούκλας ἐκείνας τῶν ὁποίων ὅλη ἡ ἀξία συνίσταται εἰς τὰ ῥάκη τὰ ὅποια φέρουν ἐπὶ τοῦ κορμιοῦ των, καὶ αἱ ὅποια εἰς τὰς πτυχὰς τῆς φούστας των τὰς ὁποίας σφύρου ἐπὶ τῶν λιθοστρώτων ἐγκρύπτουν τὴν ἀποσύνθεσιν τῆς οἰκογενείας των, τὴν ἀπελπίσαν τοῦ πατρὸς των ἢ τοῦ συζύγου των, καὶ τὴν ἀτιμίαν τὴν ἰδικήν των.

Τώρα πλέον δὲν ὑπάρχουν κάμποι· ἀφῆκαν τὰ μετὰ-ξινὰ των κουκούλια ὅπου ἦσαν φυλακισμένα· ἐπέταξαν ἐλεύθερα ψυχὰς. Λέγεται μάλιστα ὅτι ἡ Λιζιὲ καὶ ἡ Ὠδραϊὴ καὶ ὅλαι αἱ μοδίστριαι τῆς ἑδοῦ Ἐρμοῦ ἀπέπεψαν τὰς ἐργαστιδὰς των καὶ ἐκλείσαν τὰ καταστήματα των δι' ἑλλειψιν ἐργασίας. Τόσον ἀκαμάτως ἐργάσθη ὁ σὺλλογος οὗτος!

Εἰξεύρετε τί κάμνει ὁ μπανιέρης τῶν γυναικείων λουτρῶν τοῦ Φαλήρου; Ἀπαιτεῖ νὰ προπληρῶνουν αἱ γυναῖκες πρὶν εἰσελθεῖν νὰ λουσθῶσι· καὶ οὕτω ἀπὸ τὸ τε-ζιάχι τοῦ σχηματίζεται μακρὰ οὐρὰ γυναικῶν συναθου-μένων, αἵτινες μὲ τὰ λεπτά των εἰς τὰς χεῖρας περιμέ-νουσι νὰ κινήθῃ ὁ τεῖχος τῶν νώτων τῆς προηγουμένης των. Καὶ ἔως ὅτου νὰ ἔλθῃ ἡ σειρά των, καὶ ἔως ὅτου νὰ μετρήσῃ ὁ μπανιέρης μὲ τὴν ἀπάθειαν ταῖς δεκάρας του, αἱ γυναῖκες πρὸ τοῦ λουτροῦ των κλυμῶσιν εἰς τὸν ἰδρώτα των καὶ ψήνονται ἀπὸ τὰς καυστικὰς ἀκτι-νὰς τοῦ ἡλίου ὅταν ἔχουν τὴν ἀτυχίαν νὰ θέλουν νὰ κά-μουν τὸ λουτρὸν των κατὰ τὰς 5—6. Δὲν ἐννοοῦμεν αὐ-τὴν τὴν ἀπαίτησιν τῆς προπληρωμῆς ἀπὸ τὰς γυναῖκας ἐν ᾧ οἱ ἄνδρες πληρῶνουν μετὰ τὸ λουτρὸν. Πανταχοῦ τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου αἱ γυναῖκες ἔχουσι πολλὰ δι-καιώματα, πολλὰς προτιμήσεις. Φαίνεται λοιπὸν ὅτι ὁ μπανιέρης ἐννοεῖ κατὰ τοῦτο νὰ τὰς προτιμᾷ τῶν ἄν-δρῶν· νὰ πληρῶνουν προτῆτερα.

μὲ διήγειρεν ἐν εἶδος λαίμαργίς . . ἤθελον νὰ τὸν ἐγ-γίξω Μεταξὺ τοῦ ὧτός καὶ τῶν ἄκρων τριῶν τῆς κό-μης του, ὑπῆρχε θέσις τις καταλευκὸς καὶ ἀβρά . . Ἡ ἰδέα μου ἤλθεν ἀμέσως ὅτι ἂν ποτε ἀπέκτων γενναϊότη-τα, ἐκεῖ θὰ τὸν ἐφίλων συχνότερα· τί παράδοξον αὐτὸ τὸ προαίσθημα! εἰς τοῦτο ἀκριβῶς τὸ μέρος . . συνή-θως . . τέλος πάντων.

Αἰφνης ἐσταμάτησε. Ἐν τούτοις, ὑποπεύθη ὅτι πι-θανὸν νὰ ἐφοβεῖτο μὴ μοῦ φανῇ κωμικὸς μὲ τὸ σαπουνι-σμένο πρόσωπό του· ἀλλ' εἶχε ἄδικον, ἐγὼ ἐρρίγουν διότι ἤμην πλησίον ἐνὸς ἀνδρὸς (τὸ ὄνομα αὐτό: ἄνδρας μοῦ προξενεῖ λιγάκι ἀποστροφήν, ἀλλ' ἡ λέξις σύζυγος δὲν ἐκφράζει τὴν σκέψιν μου) διότι ἤμην πλησίον ἐνὸς ἄν-δρὸς, λέγω, ἐκτελοῦντος τὰς ἰδιαιτέρας του ἀσχολίας. Ἦθελον νὰ ἐξακολουθήσῃ χωρὶς νὰ στενωχωρηθῇ, ἤθελον νὰ ἴδω πῶς θὰ κατάρθω νὰ ξυραφισθῇ χωρὶς νὰ κόψῃ τὸ μουστάκι του, καὶ πῶς θὰ ἔκαμε τὴν χωρίστρα του.

— Τί μὲ παρατηρεῖς λοιπὸν ἔτσι; Κατίνα, μὲ λέγει μεϊδιῶν.

Ἐχαμήλωσα ἀμέσως τοὺς ὀφθαλμούς μου, καὶ ἠσθάν-θην ἐρυθριῶσας τὰς παριαῖάς μου. Ἦμην δυσηρηστημένη, καίτοι κατευχαριστημένη, ἐν μέσῳ τῶν νέων δι' ἐμὲ ἐ-κείνων ἐντυπώσεων. Δὲν εἰξεύρου τί ν' ἀποκριθῶ καὶ μη-χανικὰς ἐβούτηξα τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου μου εἰς τὸ μι-κρὸν ἐκ πορσελάνης δοχεῖον ὅπου ἔκαμε τὸν ἄφρον.

— Τί ἔχεις λοιπὸν, ἀγάπη μου; εἶπε, πλησιάζων τὸ

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ.

Ἀπὸ τῆς Γῆς εἰς τὴν Σελήνην.

20 Ἰουλίου. Μισσημέρι.

Πρὸς τὴν ἐπὶ τῆς Ὑψιέας Ἐπιτροπέιαν.

Ὁλεθρος μέγας ἀπειλεῖ Ἀθήνας. Ἐθνικὸν Πνεῦμα βγαίνει ἀπὸ τινος τὸ μεσημέρι ὅταν τρώγουν οἱ ἄνθρωποι. Ἐκ τούτου στόμαχοι εἰς ἀπεργίαν ἀρνούμενοι νὰ χωνεύ-σωσι φαγητὰ ἐκλαμβάνοντες αὐτὰ ὡς ἄρθρα Γονίδου· ἐντερα εἰς ἐρεθισμόν. Προφθάσατε διότι ἐπικεῖται ἀπευ-κταῖον. Πρὸς θεοῦ, πείσατε Ἐθνικὸν Πνεῦμα νὰ βγαί-νῃ ἄλλη ὥρα διότι ἐντὸς ὀλίγου ὅλοι ἀποθνήσκωμεν ἀπὸ εἰλεόν.

ΕΚ ΣΥΡΟΥ

Ἀγαπητὸν Μὴ Χάνεσαι!

Σοῦ γράφω ἀπ' τῆ Σύρας,

τὴν ἔακουσθ' γιὰ τὴ χρυσὴ τοῦ Φερεκίδη ψεῖρα. Ὑψηλὰ ἑστὰ Πηγαδιῶχη τῆς γλεντῶ χωρὶς φροντίδες, τρεῖς ἡμέραις δὲν ἐδιάβασα ἐδῶ ἐφημερίδες, καὶ οὔτε τηλεγράφημα δὲν κύτταξα ἀκόμα, νὰ μάθω ἂν τί γίνεται τοῦ Ἀρχμητῆ τὸ κόμμα. Μὰ ἔφυγε κι' ἡ ναυτικὴ τῆς Ἰταλίας μοῖρα, ποῦ ἂν κατὰ ἔφερε τὴν κοιμισμένην Σύρα, κι' ἐτρέλλανε τοὺς Συριανοὺς μὲ τόσες πατινάδες . . ὦ! τί καλῶ, ἂν πρόφθανα καὶ τοὺς Μπακρονάδες. Πόσους θριάμβους ἔκαμαν καὶ νίκαις ἐδῶ πέρα! μὲ τοὺς γαδάρους γύριζαν ἑστὴν πόλι νύκτα ἡμέρα,

πρόσωπόν του πρὸς τὸ ἰδικόν μου. Δὲν εἰξεύρω τί τρελλὴ ἰδέα μοῦ κατέβη, ἀλλ' ἐξέβαλα αἰρνιδίως τὴν χεῖρα μου ἀπὸ τὸ μικρὸν δοχεῖον καὶ κα-τέθηκα ἐπὶ τοῦ ἄκρου τῆς ρινὸς του παχεῖαν σφαιρὰν ἀφρον, ὃν ἔφερεν ὁ δακτύλος μου. Ἐξεκαρδίσθη ἀπὸ τὰ γέλοια καὶ ἐγὼ ἐπίσης· ἀλλ' ἐφοβήθην ἐπὶ στιγμὴν μή-πως θυμώσῃ.

— Α, ἔτσι, αἰ; θὰ σοῦ τὸ πληρώσω, κυρία μου, καὶ κρατῶν τὴν βούρτσαν, ἤρχισεν νὰ μὲ κυνηγῇ ἐν τῷ δω-ματίῳ. Ἐγύριζα πέριξ τῆς τραπέζης, ὡχυρομένη ὀπι-σθεν τῶν καθισμάτων. Διελθοῦσα πλησίον τοῦ ἱματιο-φορεῖου του παρετήρησα τὴν ἐνδυμασίαν του κρεμαμένην, ἤρπασα τὸ καπέλον του καὶ τὸ μετεχειρίσθην ὡς ἀσπίδα. Ἀλλὰ τὰ τρελλὰ γέλοια μὲ παρέλυον καὶ ἐπειτα τί θέ-λατε νὰ κάμῃ μία μικρὴ γυναικοῦλα σὰν ἐμὲ ἐναντίον ἐνὸς παλῆκαρῶ σὰν αὐτὸν καὶ ἂν ἀκόμη ἔχῃ καὶ ἀσπίδα;

Ἐπὶ τέλους μ' ἐτσάκωσε, — ἡ πάλῃ ὑπῆρξε φρικαλέα. — Μάτην ἐκραύγαζον, συστρεφομένη ἐπὶ τοῦ βραχιόνος του ὅστις μὲ ὑπεκράτει, ἐβλεπον ἐν τούτοις τὴν τρομερὰν βούρτσαν νὰ προχωρῇ πρὸς ἐμὲ ὡς παχεῖα σφαιρὰ χιόνος εἰς τὸ ἄκρον μικρῶς βάρδου.

Κατ' εὐτυχίαν, ἐφάνη ἐπεικτικὴ καὶ ἠρέσθη ν' ἀφήσῃ ἐπὶ τοῦ πάγωνός μου μικρὸν λευκὸν στίγμα κρυγαζῶν:

— Τὸ εἶδες; Ἀλλ' ἐγὼ ἀρπάσσα τὴν βούρτσα, τῷ εἶπα ἐπιχαρίτως: — Λεωνίδα, ἀφῆσέ με νὰ σαπουνίσω τὸ πρόσωπόν.

καὶ τὴν Πλατεία ἐβλεπεσ καὶ τὰ στενὰ τῆς Σύρας νὰ ξεχειλίζουν μ' Ἰταλῶν παλληκαρῶν σπείρας, καὶ σοῦ ἐξέσχιζαν τ' αὐτὰ οἱ ἦχοι τῶν ὀργάνων, βιολιῶν, γαρὰν κάσσας, κιθαρῶν, σαλπίγγων καὶ τυμπάνων. Ἦκουετο καὶ μαγικὴ γαδάρων συναυλία, καὶ ἔτσι ἐθριάμβευε ἡ φίλη Ἰταλία.

Γιὰ τούτους ἀνοίξαν εὐθὺς τῆς Σύρας τὰ καλὰ τῖα, καὶ ἂν δὲν τοὺς ἐμπόδιζαν καμπόσα μαῦρα μάτια, θὰ ἔτρεχαν ἑστὴν Αἴγυπτο μὲ Συριανὰ γαϊδούρια, νὰ κόψουν τὴν πολεμικὴ τῶν Ἀγγλογάλλων φούρα. Γιὰ τούτους τρυφεραῖς καρδίαις ἀφῆκαν ἀδεία θέσι, γι' αὐτοὺς καὶ μάλας ἔγινε εἰς τοῦ Καλθωκορέση, καὶ ἄναψαν τὰ κρέατα ἀφράτου ποδογύου μὲ ζέστη εἰκοσι ἐπτά βραθμῶν τοῦ Ῥεωμύρου. Μὲς' στὸν Ἰούλιο χορῆς· ναι, φίλοι Ἀθηναῖοι . . . ἐδῶ ὁ ἦλιος πρὸ πολὺ ἀπ' τὴν Ἀθήνα καίει, καὶ τίποτα παράξενο μὲ τοῦτο τὸ καμίνι εἰς τὸ σαλόνι κανενὸς bal—costumé νὰ γίνῃ.

Πῶ! πῶ! τί ζέστη! . δὲν φουᾶ λεπτὴ ζεφύρου αὔρα, ζεστὸ νερὸ, ζεσταῖς καρδίαις, ὅλα φωτὰ καὶ λαύρα. Σελλώσατέ μου γάδαρο ἢ μὴ γαδάρα Μούσα, νὰ τρέξω στὸ Ἐπισκοπῶ, νὰ τρέξω εἰς τὰ Κροῦσα, νὰ ἴδω μαγκανοπήγαδα, συκαῖς γεμάταις σῦκα. καὶ κυριῶν συμπλέγματα καὶ ἐρωτες καὶ γλύκα. Ὡ! πόση ἔχουν νοστιμιὰ ἡ Συριακαῖς καὶ χάρι! Στὴ Σύρα νοστιμιζοῦνε ἀκόμη κι' οἱ γαδάροι. Προγεγραμμένοι σὰν κι' αὐτοῦ οἱ Πήγασοι δὲν εἶναι, τοὺς καββαλοῦν πανευγενεῖς τῆς Σύρας δεσποσύναι,

Νὰ εἰξευρες, πῶς θέλω νὰ τὸ σαπουνίσω! Ἄντι πάσης ἀπαντήσεως, μὲ προέβαλε τὸ πρόσωπόν του, ἀλλὰ βλέπων ὅτι ἤμην ἠναγκασμένη νὰ πατῶ στὰ νύχια στηριζομένη ὀλίγον εἰς τὸν ὠμόν του, ἐγονάτισε ἐμπρὸς μου καὶ μοῦ παρέδωκε τὴν κεφαλὴν του.

Διὰ τοῦ ἄκρου τοῦ δακτύλου μου ἔκαμνα τὸ πρόσωπόν του νὰ κλίνῃ πρὸς τὰ δεξιά, πρὸς τ' ἀριστερὰ, ἐμπρὸς, ὀπίσω, καὶ ἐσαπούνιζα, ἐσαπούνιζα, γελῶσα σὰν τρελλή. Ὡχ! πῶς μὲ διασκέδαζε νὰ βλέπω τὸν Λεωνίδα μου νὰ μοῦ ὑπκοοῦ ὡς νήπιον.

Ἐσαπούνισα τὸ μέτωπόν του, τὴν μύτην του· ἐκλείε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ μὲ περιεσφιγγε διὰ τῶν δύο του βρα-χιόνων λέγων μοι:

— Σαπούνιζε, σαπούνιζε, Κατίνα μου, μόνον μὴ μοῦ βάζῃς ἀφρον, μέσα 'ς τὸ στόμα μου, αὐτὸ μόνον σοῦ ζητῶ.

Καὶ ὅμως! τὴν στιγμὴν ἐκείνην κατελήφθην ὑπὸ πα-ραδόξου αἰσθήματος, ὃ γέλωσ μου ἐσταμάτησεν αἰφνης, ἠσγύνθην διότι εἶχον τὸν συζυγόν μου ἐκεῖ, εἰς τοὺς πό-δας μου, καὶ διεσκέδαζα μαζὴ του ὡς νὰ ἦτο κοῦκλα.

— Εἶμαι πολὺ κουτῆ, καὶ εἶνε πολὺ καλὸς, εἶπα μὲ τὸν νοῦν μου.

Καὶ βίψασα χαμαὶ τὴν βούρτσαν, ἠσθάνθην ὑγροὺς τοὺς ὀφθαλμούς μου, καὶ καταληφθεῖσα ἐξάφνα ὑπὸ πολ-λῆς περιπαθείας ἐκλίνα πρὸς αὐτὸν καὶ τὸν ἐφίλησα εἰς τὸν λαιμόν: μόνον αὐτὴ ἡ θέσις ἦτο ἐλεύθερα.

κι' ἀντι μπαμῶν, μελιτζανῶν κολοκυθοκορράδων, βλέπεις ἐσθῆτας καὶ πτερὰ Νυμφῶν καὶ Ναϊάδων, κι' ἀπὸ κολόνιες Ἀτκινσον ἢ ῥάχες των μυρίζουν· γιὰ τοῦτο, φαίνεται, συχνὰ κι' ἐκείνοι ὀγκανίζουσι. Ὡ Ἐλικῶν, ἂν ἀνεβῶ ποτὲ τὰς κορυφὰς σου, θάλαθ' ἑστὴ ῥάχη Συριανοῦ ἢ Συριακῆς Πηγᾶσου. Μόνον ἑστὴ Σύρα βρῖσκονται γιὰ ποιητὰς γαδάροι, τῆς Πλάκας εἶναι χμουσοὶ καὶ γιὰ χυδαῖα βάρη.

Καὶ ἄλλους στίχους ἤθελα γιὰ τούτους ν' ἀραδεύασα, ἀλλ' ὅπως πρέπει δὲν ἔμπορῶ νὰ τοὺς ἐγκωμιάσω. Γι' αὐτοὺς ἀξίζουσι χίλια Ὀμήρου ῥαψωδία, καὶ εἶθε καὶ τῶν Ἀθηνῶν αἱ ὑψηλαὶ κυρίαὶ νὰ ἐμιμοῦντο γρήγορα τὴ Συριακὴν καββάλα, καὶ ὅλαις 'στὰς Πλατείας μας νὰ ἤρχοντο πηλάλα. Ἀλλὰ κι' ἡ ἑταιρία μας ἡ Ἰππεκὴ ἐκείνη θὰ ἦτο προτιμότερον γαϊδουρινὴ νὰ γίνῃ.

Μανθάνω πῶς ἐπήρανε παράσημο διακόσοι· κι' ἂν θέλῃ ἡ Κυβέρνησις καὶ εἰς ἐμὲ νὰ δώσῃ, 'στὸν κύριον Πρωθυπουργόν παρακαλῶ νὰ πῆτε πῶς πάγω 'στὸ Ἐπισκοπῶ, καὶ ἂν εὐχερῆσθῃται ἄς μοῦ τὸ στείλῃ ὡς ἐκεῖ μὲ ἓνα γαϊδουριάρη, κι' ἐγὼ θὰ τὸν εὐγνωμονῶ γιὰ μία τέτοια χάρι.

Souris.

Τὸ οὖς του ἦτο τόσον πλησίον μου, ὥστε καθ' ἣν στιγμὴν διήλθον παρ' αὐτὸ τὰ χεῖλή μου ἐκινήθησαν ἀ-κουσίως μου, καὶ τῷ εἶπα χαμηλοφώνως:

— Μὴ μὲ συνερίζεσαι... Λεωνίδα...μου.

Καὶ ἐπειδὴ μὲ κατελάμβανεν ἡ συγκίνησις καὶ ἡ με-ταμέλεια ἐπίσης:

— Σὲ ἀγαπῶ, προσέθηκα, σὲ ἀγαπῶ.

— Ψυχὴ μου, Κατίνα μου, εἶπε ἀνορθούμενος αἰφνης!

Καὶ ἡ φωνὴ του ἔτρεμε πολὺ.

Τὶ εὐτυχεῖς ἐκείναι αἱ στιγμαὶ! Δυστυχῶς... ὦ ναι δυστυχῶς! δὲν ἠδύνατο νὰ πλησιασῇ τὸ σαπουνισμένο πρόσωπόν του πρὸς τὸ ἰδικόν μου.

— Περίμενε λιγάκι, ἀνεφώνησεν ὀρμήσας πρὸς τὴν λε-κάνην τὴν πλήρη ὕδατος καθαροῦ. Περίμενε λιγάκι. Θεέ μου! Πόσον μακρὸν ἦτον ἐκεῖνο τὸ νύψιμον!

(Κατὰ τὸν Droz).

Μαργιόλος.

ΤΥΠΟΣ ΘΕΑΤΡΙΚΟΥ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΟΣ.

Αφιερώνεται εις τοὺς Ἑλληνας ἠθοποιούς.

Τὸ κάτωθι πρωτότυπον πρόγραμμα μᾶς ἐξαπεστάλη ἔντυπον εἰς τῆς κλεινῆς πρωτεύουσας τῆς Βουλγαρίας Σοφίας, τὸ δημοσιεύομεν δὲ χάριν τῶν ἡμετέρων ἠθοποιῶν, ὅπως ἐκ τούτου διδαχθῶσι τὴν σύνταξιν τῶν θεατρικῶν τῶν προγραμμάτων.

Σημερῶν τὴν Τριτητὴν τὴν 27/8 Ἰουνίου 1882 θέλουσιν δοθῆ λαμπραὶ παραστάσεις εἰς βενεθήσιον τῶν ἀδελφῶν Κονδινέλλι. Εἰς τὸ τέλος τὸ παραστάσεων θελεῖ δοθῆ ἓνα καρναβάλι ἐπάνω εἰς τὸν πάγον μὲ μεγάλον μπάλ—Μασκέ.

Μέγα παντόμημα εἰς 14 καταπετάσματα μὲ μέγα χειμεριῶν φαινόμενον ἐκτελεσθησόμενον περισσώτερον ἀπὸ 60 ἀνθρώπους, εὐπρεπῶς καὶ ὀραίως ἐνδυμένους, ὅλα τὰ χρειάζομενα εἰς τοῦτο εἶναι ὀλοτελῶς νέκ μὲ μεγαλοπρεπῆ ἔλκυτρα, συρόμενα ἀπὸ ὄρατα μικρὰ ἄλογα.

1) Ἐμβασίς εἰς τὸ καρναβάλιον. 2) Πρόφθασις τοῦ πρῆγγιπος Καρναβάλι. 3) Μεγάλη πολονέζα χωρευμένη ἀπὸ ὄλας τὰς μάσκας. 4) Μίαν θοκίμην ἐπάνω εἰς τὸν πάγον. 5) Ἐν πλῆθος, τὸ ὅποιον γλουστραίνει ἐπάνω εἰς τὸν πάγον. 6) Χορὸς τῶν ἀποστόλων. 7) Βαλέτι μὲ σηδιρὰ ὑποπόδια ἐκτελεσθησόμενον ὑπὸ τὰς ὀραίας ἀδελφῆς Κονδινέλλι ἀπὸ τὸν τζήκρον Ρέντζ καὶ Κ-ς Χαρρη Λέε ἀπὸ τὸ χρυστάλινον πλάτιον τοῦ Λονδίνου. 8) Πρόφθασις μαθητῶν ἐπάνω εἰς τὸν πάγον. 9) Ὁ διδάσκαλος ἐπὶ τοῦ πάγου. 10) Ἐν δυστυχεῖς περίπατον μὲ ἔλκυτρον. 11) Ἐνας σαρωτῆς τῶν καμίνων εἰς κίνδυνον. 12) Ὁ Ψωμάς εἰς κίνδυνον. 13) Ἐνα κεδρίλη χορευόμενον εἰς πατήνη ἀπὸ 16 ἀρτήστας. 14) Διὰ τὴν ἐκτέλεσιν μεγάλου περιπάτου ἐπὶ μίας γελώδους φορτουνας, ἡ ὁποία μέγχαλος χιονίζει, χωρευμένη ἀπὸ περισσώτερον τῶν 60 ψυχῶν.

Ν. Β. Τὰ ὄρατα σκευὴ διὰ τὸ νέον τοῦτο παντόμημα, τὸ ὅποιον πολὺ εὐτηγῶς εἶχε παρασταθῆ εἰς τὸ Παρήσιον καὶ τὸ ὅπιον ἡμεῖς παρεστήσαμεν 60 φορὰς εἰς τὸ Βουκουρέστιον ἐκτιμάται εἰς 15,000 φρ. καὶ διὰ νὰ γενῆ τὸ πατόμημα τοῦτο περισσώτερον μεγαλοπρεπές. Ἡ διευθνήσις δὲν ἐφείσθη τὰς μεγάλα ἐξόδα καὶ ἐπίτηδες διὰ τὸ παντόμημα τοῦτο προεκάλεσε τοὺς περιβοήτους ἀρτιστρίας, ἀδελφῆς Κονδινέλλι ἀπὸ τὸ τζήκρον Ρέντζ καὶ Χαρρη Λέε ἐκ τοῦ χρυστάλινου παλατιοῦ τοῦ Λονδίνου. Ἐξ αἰτίας τῆς ἐγγυάτου ἐξχειμενιάσεως τῆς τρούπης, τὸ παντόμημα τοῦτο δὲν θέλει παρασταθῆ περισσώτερον ἀπὸ δύο φορὰς.

ΤΟ ΚΟΡΟΪΔΟ

(Συνέχεια τῆς προηγούμενου ἀριθμοῦ.)

Ἦτο ἐκτὴ ὥρα μετὰ μεσημβρίαν ὅτε οἱ δύο φίλοι ὁ Τσιρτσιμπερέτας καὶ Τσιτσιμπάκος μπράτσο διήρχοντο τῆς ὁδοῦ Ἀνωμόμου.

Αἰφνης ἴστανται καὶ οἱ δύο ὡς καρφωμένοι ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου.

Τεντόνουν τοὺς ὀφθαλμούς των καὶ ἀνοίγουν τὰ στόματα.

Ὁ δὲ ἐνόμιζέ τις, ὅτι ἀπελιθώθησαν. Ἦσαν ἀκίνητοι ὡς τὰ ἀγάλματα τῆς Ἀκαδημίας. Θέμα ἀθέατον παρίστατο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν. Θέμα πρωτοφανές δι' αὐτούς.

Ὅπτασία ἠδονική.

Ἐτρεμον.

Τοὺς εἶχε πιάσει ἓνα ἄλλο εἶδος σπασμαῦ.

Μόνον τὰ σάλια των δὲν ἔτρεχον.

Τί ἦτο; Τί ἐβλεπον;

Σκληρὸν καὶ λέγειν καὶ ἀκούειν καὶ ὄρα.

Κατέναντι των ἦτο ἀνοικτὸ ἓνα παραθύρον μεσαίου

πατώματος οἰκίας.

Κατέναντι δὲ τοῦ παραθύρου ἐκείνου ἀκριβῶς ἦτο τοποθετημένος ἐπὶ κομψῆς κονσόλας ὄρατος καὶ μέγας χρυσοῦς καθρέπτης, θεατὸς ἐκ τῆς ὁδοῦ, ἐντὸς δὲ τοῦ χρυσοῦ αὐτοῦ καθρέπτου κατωπρίζετο κόρη.

Αὕτη ἦτο εἰς τὴν γωνίαν τοῦ δωματίου εἰς θέσιν μὲ ὄρατὴν ἐκ τῆς ὁδοῦ.

Ἐκ τῆς θέσεως ταύτης ἠδύνατο νὰ βλέπῃ τοὺς διαβάτας, οἵτινες ἐπίσης ἠδύνατο νὰ τὴν βλέπωσι διὰ τοῦ καθρέπτου ἀνανακλωμένην.

Αὐτῆς τὸ θέμα εἶχον ἰδεῖ ὁ Τσιρτσιμπερέτας καὶ Τσιτσιμπάκος καὶ ἀπελιθώθησαν.

Ἦτο αὕτη ἡ Τασίτσα, ἧς χάριν αἱ προχθεσιναι τῶν δύο φίλων μαζιλαρομαχίαι.

Ἦτο μὲ τὰ νεγκλιζέ της, μὲ τὰ νυκτικά της.

Σὺν νὰ εἶχε σηκωθῆ ἐκείνην τὴν ὥραν ἀπὸ τὸ κρεβάτι.

Τὰ μαλλιά της ἦσαν ξέπλεγα.

Μαλλιά μακρὰ καὶ καστανά.

Κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν ἐρτειάνετο, δηλαδὴ ἔδαζε τὴ πούδρα της μὲ τὸ φτερό.

Τὸ πρόσωπόν της ἦτο ὀλοστρόγγυλο σὺν τὸ φεγγάρι.

Ἦ ἡλικία της ἕως δεκαοκτὼ ἐτῶν.

Ἐπάνω εἰς τὸν ἀνθὸ της, εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς νεότητός της.

Τὰ φρύδια της ἦσαν μαῦρα καὶ πυκνά.

Τὰ μάτια της μεγάλα, μαῦρα καὶ ἐκφραστικά.

Μὲ τὸ βλέμμα της ἠδύνατο νὰ ρουφήξῃ ἄνθρωπον.

Ἦ μύτη της ἦτο κανονικὴ καὶ εἶχε μόλις ὄρατὴν τινα μικρὰν σχισμὴν ἐν τῷ μέσῳ.

Τὸ στόμα της ἦτο μικρὸ καὶ ἐσχημάτιζον εἰς τὰ ἄκρα αὐτοῦ τὰ μικρὰ της χεῖλη καὶ κόκκινα δύο μικρὰ λακκάκια.

Ὀλίγο ἐπάνω τῆς σιαγόνης εἶχε μιὰ μαῦρην ἐλίτσα μὲ δύο τρεῖς σγουραῖς τρίχαις.

Ἐν συνίψει ἦτο ὀμορφοκόριτσο.

Ὁ λευκὸς λαϊμὸς της καὶ παχουλὸς ἐσχημάτιζε δύο τρεῖς διπλαῖς σὺν τοὺς λαίμοις τῶν βυζανιάρικων παιδιῶν.

Ἐφῶρει τὴν νυκτικὰ της μακρὰ πουκαμισὰ ἡ ὁποία ἔφθανε ἕως δύο σπιθαμῶν ἀνωθεν τῶν ἀστραγάλων πη.

Ἦτο ἀπὸ ἐκείνας τὰς παρθεναῖκας καλοκαιρινὰς πουκαμισίας.

Δὲν εἶχεν ὄλας διόλου μακνίκια.

Μπροστὰ ἦτο ζετραχηλισμένη καὶ σχισμένη πρὸς τὸ στήθος εἰς μῆκος σπιθαμῆς.

Συνεκρατεῖτο ἐπὶ τῶν ὤμων της ἀπὸ δύο κουμπιά, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ ἓνα εἶχε ξεκουμπωθῆ, οὐ ἕνεκα τὸ ὑποκά-

μισο εἶχε κρεμασθῆ ἀπὸ τὴν μίαν πλευρὰ, ἀφίνον γυμνὴν τὴν λευκὴν καὶ στρογγυλὴν ὤμοπλάτην της καὶ τὸ ἓνα της βυζὶ τὸ κατὰλευκο σὺν χιόνι καὶ μεγέθους πορτοκαλιῶ.

Ἦ Τασίτσα ἀφοῦ ἐπουδραρίσθη ἔλαβε εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν ἓνα καθίσμα καὶ ἐκάθισε νὰ φορέσῃ τῆς κάλτσας καὶ τὰ στιβάλια της, ἀμέριμος ὡς νὰ μὴ τὴν ἐβλεπε ἄνθρωπον μάτι.

Ἄνευρε τὸ πουκάμισό της μέχρι γόνατος καὶ ἐτραβούσε τὴν κάλτσα της νὰ τὴν δέσῃ.

Εἰς τὴν ἐργασίαν αὐτὴν ἐφάνη καὶ ἐν μέρος τοῦ κεντητοῦ πανταλονίου της.

Ὁ Τσιτσιμπάκος καὶ ὁ Τσιρτσιμπερέτας ἐπῆγαν νὰ λυσαξοῦν.

Τὰ μάτια των εἶχον κοκκαλώσει ἀπὸ τὸ πολὺ τέντωμα. Πνοὴ δὲν ἐβγαίνει ἀπὸ τὰ χεῖλη των.

Φαίνεται ὅτι ἡ Τασίτσα ἀπὸ τὸν καθρέπτη τοὺς εἶχε παρατηρήσει, διότι ἀμέσως σηκώθη μὲ τὴν μίαν κάλτσα καὶ συμμαζεύσασα ὀλίγον πρὸ τοῦ στήθους της τὸ πουκάμισό της ἐσῆγε καὶ ἐκλείσε τὰ παραθυρόφυλλα μετὰ ὀργῆς ψιθυρίζουσα μετὰ φαινομενικῆς ἀγανακτήσεως:

— Τί ἀναιδέια! Νὰ μὴ μπορῇ κανεὶς νὰ ντυθῆ μέσα στὸ σπῆτι του.

Μετὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ τερπνοῦ των θεάματος, ὁ Τσιρτσιμπερέτας καὶ Τσιτσιμπάκος ξεκίνησαν νὰ φύγουν μὲ κομμένας δυνάμεις.

Καθ' ὁδὸν ἤρχισαν τὰς συνομιλίαις.

— Μαρὲ τί ἦτο ἐκεῖνο!

Ἄλγει ὁ Τσιτσιμπάκος.

— Μαρὲ τί εἶδαν ἀπόψε τὰ μάτια μας!

Ἄπαντᾷ ὁ Τσιρτσιμπερέτας.

— Αὐτὸ ἦτο ἄλλο πρᾶγμα.

— Αὐτὸ δὲν τὸ εἶχα ὀδῆ ποτὲ στὴ ζωῆ μου.

— Γι' αὐτὸ ξεπετούσε τὸ μάτι μου, καὶ ἔλεγα πῶς κατὶ θὰ ἰδῶ. Νὰ ποῦ ξεδιάλυσε.

— Ἦτο φοβερὸ πρᾶγμα.

— Μποῦτι ἦτο ἐκεῖνο, τί ἦτο;

— Κ' ἐκεῖνο τὸ χιονάτο στήθος ποῦ τὸ ἀφίνεις.

— Καὶ τὰ παχουλὰ τὰ μπράτσα της δὲν τὰ λές.

— Καὶ τὸν κόρφο της, ποῦ τὸν βάζεις.

— Πρόσωπο, σὺν νὰ τὸ εἶχες χυτὸ στὸ καλοῦπι.

— Κοντυλοφτεριασμένο σῶμα.

— Ἦτο νὰ τὴν πιῇ κανεὶς σὲ μιὰ κουταλιὰ νερό.

— Ἦτο ἓνα κομμάτι μάλαμα.

— Νὰ τὴν φάγῃ κανεὶς.

— Ἄγγελος.

— Καλέ, Θεός.

— Μυῖρχεται νὰ τρελαθῶ, νὰ πάρω τὰ βουνα.

— Ἐγὼ θὰ παλαβώσω.

— Μάτια, μαλλιά, κρέατα μάρμαρο.

— Σῶμα πελεκητό.

— Τέλος πάντων ἦτο ἓνα φοβερὸ πρᾶγμα.

— Τέτοια γυναῖκα νὰ πάρῃ κανεὶς νὰ χαρῆ ζωῆ.

— Αὕτη δὲν εἶνε νὰ τὴν ἔχῃ κανεὶς γυναῖκα, εἶνε νὰ τὴν βάλῃ μέσα σ' ἓνα κἀνδρο καὶ νὰ τὴν ἔχῃ νὰ τὴν βλέπῃ.

— Νὰ τὴν προσκυνᾷ.

— Ὅχι, τὸ γελᾷς τάχα.

— Ἐγὼ θὰ τῆς ριχτῶ.

— Κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο.

— Ὅποιανοῦ εἶνε τῆς τύχης.

— Δὲν θὰ μαλλώσωμε. Εἶνε τῆς τύχης σου; πᾶρ τὴν. Εἶναι τῆς δικῆς μου; τὴν πέρνω. Δὲν εἶνε κανεὶς; Ἄς τὴν πάρῃ ἄλλος. Δίκαια πράγματα.

— Δίκαια.

— Πᾶμε νὰ ζαναπεράσωμε. Ἐγὼ δὲν θὰ μπορέσω νὰ κλείσω μάτι ἀπόψε ἂν δὲν τὴν ζαναδῶ.

— Καὶ ὅσο τὴν βλέπει κανεὶς, τόσο δὲν τὴν χορταίνει. Εἶνε ἀχόρταστο πρᾶγμα.

— Νὰ πῶς κάμμια φορὰ ὁ ἄνθρωπος γίνεται ἀπαγωγέυς.

— Ἐγὼ, μπορῶ νὰ πουλήσω καὶ τὸ σῶβρακό μου γιὰ νὰ τὴν ζήσω μὲ ὄλα της τὰ καλὰ, σὺν πριγκηπέσσα.

— Ἄμ ἐγὼ.

— Πᾶμε πίσω.

— Πᾶμε.

Καὶ οἱ δύο φίλοι ἐπανεκάμψαν διὰ τοῦ οἴκου τῆς Τασίτσας.

Αὕτη ἦτο αὕτη τὴν φορὰ εἰς τὸ μπαλκόνι τοῦ ἀνωπατώματος.

Εἶχε ντυθῆ μία μπλοῦ ἀμαζόνα καὶ θέσει εἰς τὸν κότσο της ἓνα τραντάφυλλο.

Τὰ μαλλιά της τὰ εἶχε δέσει μὲ μιὰ κόκκινη κορδέλα. Φορούσε τὰ ἄσπρα της στιβάλια.

Ἐκάθητο ἐπὶ κινητῆς πολθρόνας καὶ ἐκουνεῖτο ἀφελῶς ἀκουμβῶσα ἐπ' αὐτῆς τὸ κεφάλι της.

Εἶχε τὰ πόδια της σταυρωτὰ καὶ τὸ ἓνα ἐκρέματο ἀπ' ἐξῶ ἀπὸ τὰ σίδηρα τοῦ μπαλκονιοῦ.

Ὅταν διήρχοντο οἱ δύο φίλοι ἀπὸ κάτω, εἶπε ὁ Τσιρτσιμπερέτας μετ' ἀναστεναγμοῦ πρὸς τὸν Τσιτσιμπάκο.

— Φίλε μου, σήμερα θὰ μὲ φέρῃς εἰς θέσιν ν' αὐτοχειριασθῶ.

— Ἐγὼ πεθαίνω γιὰ σένα. Χίλιας ζωαῖς ἂν εἶχα τὰς ἐθυσίαζα καὶ τὸν ἐκυτόν μου αὐτόν ἀκόμα, προσέθηκε ὁ Τσιτσιμπάκος.

— Χαχηχά.

Ἦκούσθη ὁ λεπτὸς καὶ προσποιητὸς γέλως τῆς Τασίτσας, ἧτις ἐγερθεῖσα ἔκαμε ἓνα τοῦρ φιλαρέσκως καὶ εἰσηλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅταν δὲ ἐμακρύνθησαν ὀλίγον οἱ δύο φίλοι προέκυψε τὴν κεφαλὴν της τοῦ παραθύρου γελῶσα πάντοτε καὶ ἐκλινε ὡς σημεῖον χαίρετισμοῦ.

Ἐρῖς τότε ἐξανήθη μετὰ τῶν δύο φίλων.

— Ἐμένα ἐχαίρετισε.

— Ἐμένα μοῦ τὸ ἔκαμε.

— Ἐγὼ τὴν πρωτοεῖδα.

— Ἐμένα ἠγάπησε.

— Ἐμένα θέλει.

— Ἐγὼ θὰ τὴν πάρω.

— Εἶνε δική μου.

— Ἐγὼ θὰ τὴν κλέψω.

Καὶ τοιαῦτα φιλονεικοῦντες ἐφθασαν εἰς τὸ σπῆτι των, ὅπου τὸ μεσονύκτιον ἐστήσαν ἐκεῖνον τὸν τρομερὸν καυγᾶ, ὁ ὁποῖος ἐξέσπασε διὰ περιχύματος εἰς τὸ κεφάλι τοῦ κάτωθι δωματίου τοῦ κοιμωμένου ἀνδρῶν.

Τὴν ἐπιούσαν τῆς σκηνῆς ὁ Τσιτσιμπάκος εἰς τὸ ἓνα τραπέζι καὶ ὁ Τσιρτσιμπερέτας εἰς τὸ ἄλλο κατεγίνοντο εἰς σπουδαίαν ἐργασίαν.

Εἶχον γράψιμο.

Συνέτατε ἕκαστος ἐξ αὐτῶν ἐρωτικὴν πρὸς τὴν Τασίτσα του ἐπιστολήν.

Ἴδου ἡ τοῦ Τσιτσιμπάκου.

Τριγωνάκι μου!

Ἄφ' ἧς στιγμῆς σέ εἶδον ἐτρώθην ἐξ ἔρωτος πρὸς τὰ
οὐράνια σου κάλλη.

Εἶσαι θεά.

Σὲ λατρεύω ἀπὸ σήμερον ὡς ἄγγελον.

Σὲ εἶδα μὲ τὸ πουκαμισάκι σου ἀπὸ τὸν καθρέπτη.

Ἦσο Νηριῆς.

ὦ, μὴ ἀρνηθῆς τὸν ἔρωτά μου, σὲ καθικετεύω γονυ-
πετῶς.

Ἐὰν τὸ ἄβρόν σου στῆθος, ὅπερ εἶδον ἀναπάλλον ὡς
ἄφρὸς θαλάσσης ἀπορρίψῃ τὸν ἔρωτά μου, ἐγὼ πλέον
δὲν ὑπάρχω εἰς τὴν ζωὴν.

Ἐλεος, ἔλεος.

Ἄπο χθὲς κλαίω ὡσπερ παιδί νήπιον.

Εὐσπλαχνία, ἀγγελέ μου ἐπουράνιε. Ἐλεος.

Ὁ μίχρ' ἰάσου λάτρη σου

Τσιτσιμπερέτας Κουρουνόμεναλος.

Ἴδου καὶ ἡ τοῦ Τσιτσιμπερέτα.

Ἄθῶα μου περιστερὰ.

Ἡ ζωὴ μου σὲ ἀνήκει φόνευσέ με, ἀλλὰ μὴ μου ἀρνη-
θῆς τὸν ἔρωτά σου.

Μία ἀρνησις, καὶ αὐριον εἶμαι εἰς τὸν τάφον τὸν πα-
γερόν, εἰς τὸ ἔρεβος τοῦ Ἄδου, εἰς τὰ ἔγκατα τῆς κο-
λάσεως.

Διατί λοιπὸν ἐγεννήθην, ἀφοῦ δὲν δύναμαι νὰ σὲ ἀ-
ποκτήσω, καὶ τί εἶνε ἡ ζωὴ μου ἄνευ σοῦ τοῦ φωτός
τῶν ὀφθαλμῶν μου;

Οἱ ὀφθαλμοί μου ῥέουνε ὡς δύο κρύαις βρύσαις,

Κι' ἀσπαίρει ὅλ' τὸ σῶμά μου ὡς στὸ γιὰλό ἢ φρίσαις.

Τὸ σῶμά σ' ἀπὸ κρύσταλο εἶν' κατασκευασμένο

Μὲ ῥόδα τῆς ἀνοιξέως ῥοδοπερυμένο.

ὦ θεία περιστερὰ,

Λυπήσου τὸν ταλκίπωρο ποῦ κλαίω λυπητερά.

Ἀναμένω ἀπάντησίν σου, ὅπως αὐτοχειριασθῶ, ἐν πε-
ριπτώσει ἀπελπισίας ἐκ τοῦ ἔρωτός σου.

Ὁ αἰχμάλωτός σου δούλος,

Τσιτσιμπερέτας Κουκουμούλης.

(Τὸ εἶλο; εἰς τὸ προσεχές)

Παληάνθρωπος.

ΑΣΘΕΝΕΙΑΙ ΑΠΟΚΡΥΦΟΙ

θεραπεύονται ριζικῶς διὰ τῆς μεθόδου μου
ἐχοῦσης ὡς βάσιν τὰς νεωτάτας ἐπιστημο-
νικὰς ἐρεῦνας, καὶ ἐν ταῖς μᾶλλον ἀπελπιστικαῖς περι-
πτώσει, ἄνευ οὐδεμιᾶς ταραχῆς τῶν λειτουργιῶν τοῦ
σώματος. Θεραπεύω ἐπίσης τὰς δυσάρεστους συνεπειὰς
τῶν ἁμαρτημάτων τῆς νεότητος, τῶν νευρώ-
σεων καὶ τῶν ἀδυναμιῶν. Ἐχεμυθία πλήρης. Πα-
ρακαλεῖσθε νὰ πέμψητε ἀκριβῆ περιγραφὴν τῆς ἀσθενείας.

Dr BELLA Paris. 6 Place de la Nation, 6

Πρὸς πάντας ὅσοι πάσχουσιν ἐξ ἐπιληψίας,
συσπάσεων ἢ νευραλγιῶν συνιστῶμεν συντόμως τὴν
παγκοσμίως γνωστὴν καὶ σχεδὸν θαυματουργοῦσαν μέ-
θοδον τοῦ καθηγητοῦ Ch. Albert 29. Avenue de Wagram.
Ολοὶ λοιπὸν οἱ ἀσθενεῖς ἄς ἀποταθῶσι πρὸς αὐτὸν μετ'
ἐμπιστοσύνης, καὶ πολλοὶ ἐξ αὐτῶν θὰ ἐπανεύρουν
τὴν υἱεῖαν, ἣν εἶχον ἀπελπισθῆ ποτὲ νὰ ἐπανεύρῳσι.
Ἡ θεραπεία διενεργεῖται δι' ἀλληλογραφίας μετὰ λε-
πτομερῆ ἀνακοίνωσιν τῆς ἱστορίας τῆς ἀσθενείας. Ὁ
καθηγητὴς κ. Ch. Albert δὲν δέχεται ἀμοιβήν, εἰμὴ ἀφ'
οὐ προέλθῃσι διὰ τοῦ τρόπου τῆς θεραπείας του σπου-
δαῖα ἀποτελέσματα.

ΟΙΝΟΙ ΑΔΕΛΦΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Ὁδὸς Σταδίου **ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΑΠΟΘΗΚΗ** Ὁδὸς Σταδίου

(Ἀπέναντι τοῦ Ταχυδρομείου)

ΟΙΝΟΙ ΛΕΥΚΟΙ ἀρωματικώτατοι, λεπτότα-
τοι, νέκταρ διὰ θεοῦς, ποίησις τῶν τραπεζῶν, μὲ τὰ
φρούτα ἰδίως ἀπαράμιλλοι.

ΟΙΝΟΙ ΜΕΛΑΝΕΣ πλήρεις ζωῆς, δυναματι-
κοί, βάλαμον, μὴ φέροντες καμμίαν ζάλην, ἄδολοι.

ΕΚΑΣΤΗ ΦΙΑΛΗ λευκοῦ τιμᾶται μόνον
ΘΟ λιπτῶν.

ΕΚΑΣΤΗ ΦΙΑΛΗ μέλανος τιμᾶται μό-
νον **1** δραχμῆς.

ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὴν **Κεντρι-
κὴν Ἀποθήκην** διότι ἡ μεγίστη δημοτικότης τῶν οἴ-
νων τούτων προκαλεῖ τὰς παραποιήσεις.

ΟΙΝΟΙ ΑΔΕΛΦΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΑΠΟΘΗΚΗ

Ὁδὸς Σταδίου ἀπέναντι τοῦ Ταχυδρομείου.

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Επιληψία, σπασμοί, ἐκλαμψία
καὶ νευρώσεις θεραπεύονται
ριζικῶς διὰ τῆς μεθόδου μου.

Ἄμοιβὴ δίδεται μόνον μετὰ τὴν ἐπιτυχίαν.

Τρόπος θεραπείας δι' ἀλληλογραφίας.

PROF. CH. ALBERT

29, Avenue de Wagram, 29. Paris.